

се отправи към всеосвещения Марко. Целуна ръка на митрополита, изтръпнал в пламенна радост. След това се запъти към пречестната ракла, коленичи, допря чело до праха на земята, в дълбоко преклонение. После прегърна раклата и я обля в щастливи сълзи. Двама пресвитери откриха капача. Всички пристъпиха със затаен дъх.

Тялото на преподобната лежеше непокрътаното.

Иоан Асен приближи с благоговение устни до незасегнатата от смъртта десница, царица Анна ороси нетленните мощи с благовонно масло, царица Елена ги покри със светла многоцветна покривка от лилаво-пурпурна коприна, пронизана със златни жички, обсипана с бисер. Примас Василий покади и благослови.

Блюстителите с мъка задържаха огромната тълпа, която напираше все по-близо, за да види поне крайчеца от дрехата на светицата. Изпълнени с гореща вяра и любов, мнозина бяха успели да се приближат до раклата и да зърнат чудодейните мощи. А двама-трима, с молби и заклинания, се бяха промъкнали между стражите и бяха докоснали със жаждаща ръка святата ракла. Един старец, който страдеше от дълги години от очи, препълзя по земята, като не преставаше да се бие в гърдите и да рони обилни сълзи. В мига, когато се допря до златотканата покривка, от гърдите му се изтръгна кратък, ликуващ вик:

— Виждам!

Сякаш лудост мина по тълпата. Недъгави почнаха да хвърлят патериците си, прегърбени да се изправят, немощни да тръгват. Писъци и славословия, плач и заклинания отекваха под тъмнеещото небе.

— Смили се над мене, света Петко... Върни ми здравето... Върни ми гледа, преподобна... Дай ми изцеление...

И тълпите отново падаха ничком, поразени от знаменията.

Затвори раклата, увиха я в багрена наметка, която имаше неограничена стойност. Царят, севастократорът Александър, архимандрит Йоаким, логотет Григорий и абат Витлеем я дигнаха на раменете си,